

VÄRLDENS BÄSTA BERÄTTELSER

Tokoyo - ostronjägaren

Efter en japansk folksaga

av Jenny Bergman

I rollerna

Aminata Touray - Tokoyo

Jakob Stefansson som Tjänaren - Hachiro

Gloria Tapia - Kvinnan

Emiliano Llorens - Borgmästaren

Alicia Cubas Tapia - Hana

Steve Kratz - Munken

Manuel Cubas - Pappan Oribe

Musik: Pekka Tuppurainen

Ljuddesign och mix Jani Lehto

Regi: Manuel Cubas

Scen 1. Ext. Vid/ I havet (Tokoyo, Hachiro, Budet)

/Två röster MUMLAR dovt genom vattnet/

TOKOYO:

Det var såhär: Jag var i vattnet när budet kom. Hachiro stod på stranden och vakade över mig som vanligt. Jag hörde inte vad de sa. Jag hade precis fått syn på ett perfekt ostron i en skreva ett par meter bort. Det bultade redan i lungorna, men jag hoppades att luften skulle räcka precis dit. Jag bara måste ha det!

HACHIRO:

Tokoyo, min sälunge, kom upp är du snäll!

TOKOYO:

Sen började Hachiro ropa på mig. Jag förstod inte att det var något särskilt - Hachiro vill alltid ha upp mig. Han oroar sig för att jag ska bli kall, sjuk och uppäten och inte minst att jag ska drunkna. Hachiro har lovat pappa att ta hand om mig när han är borta, och det gör han verkligen.

(PLASK när Tokoyo dyker upp ovanför ytan)

HACHIRO:

Lilla sjöstjärna! Din gamle tjänare behöver tala med dig.

TOKOYO:

B-r-ntll...

HACHIRO:

Spotta ut kniven, Tokoyo!

/Tokoyo SPOTTAR ut kniven/

TOKOYO:

Bara en till? Jag är inte kall, jag lovar.

HACHIRO:

Nej. Tokoyo!

/Tokoyo dyker igen/

TOKOYO:

Jag kunde inte låta bli. De har lockat mig så länge jag kan minnas. Första gången jag smakade ett var jag bara ett par år. Pappa har berättat hur jag gapade som en fisk, och när jag fick den salta ostronsmaken på tungan skrek jag till förtjust – och ville genast ha mer.

/PLASK när Tokoyo dyker upp igen/

HACHIRO:

Där är du! Lilla havskräfta – lyssna; budet gällde din far.

TOKOYO::

Ja?

/Kravlar upp på klipporna, SKRAMMEL när hon tappar kniven/

TOKOYO::

Var tog den vägen..? Där! Puh! Jag trodde jag hade tappat bort pappas kniv.

/Tokoyo öppnar ostron och slurpar i sig/

Så fort jag lärde mig simma började jag dyka själv. Djupare och djupare för varje dag. Det var inte bara ostronen som lockade mig – lugnet som fyller mig där nere – djupt grönt mörker. Och minnena: jag minns allt genom vatten: pappas leende har droppar i

skägget, mammas kropp som ett vitt skimmer när hon sveper förbi.
Mmm, vad gott! Vill du ha?

HACHIRO:

Lilla Sjöhäst,
jag vet hur mycket du älskar din far...

TOKOYO:

Vad är det med pappa? Är han på väg hem? När kommer han?

HACHIRO:

Tokoyo, din far har blivit förvisad från kejsarens hov! Han har skickats till Okiöarna.

TOKOYO:

Förvisad! Varför?

HACHIRO:

Jag vet inte, men han är inte den enda samuraj som har blivit förvisad - det sägs att en mystisk sjukdom gjort kejsaren lättretlig. Din far kan ha kommit för sent till ett möte...
Eller...

TOKOYO:

Eller ingenting! Så fruktansvärt.
Var ligger Okiöarna? Hur tar man sig dit?

HACHIRO:

Det är omöjligt. För farligt! Dit låter jag dig inte åka. Det finns rövare, vildhundar, vargar...

TOKOYO:

Jag är inte rädd för någonting, det vet du! Jag kanske aldrig mer får se pappa! Ska jag bara sitta här och vänta? Aldrig!

HACHIRO:

Tokoyo!

*/Tokoyo rusar in i huset, SMÄLLER igen dörren till sitt rum.
Hachiro följer efter/*

Scen 2 Int Tokoyos hem (Tokoyo, Hachiro)

/Tokoyo är i sitt rum, Hachiro utanför/

TOKOYO:

Jag har ofta varit ledsen sedan mamma dog. Arg också, men jag kan inte minnas att jag någonsin varit rädd. Jag mötte en haj i havet en gång. Den hade irrat sig in i viken och strök förbi tätt intill mig med sin blanka svarta kropp. Jag visste att jag var i fara, men jag kunde inte låta bli att sträcka ut handen för att känna på det blanka.

/Tokoyo nynnlar/

HACHIRO:

Delfinunge, jag sätter en tallrik utanför dörren, du kan väl smaka lite, snälla? Snälla, söta?

TOKOYO:

Jag äter ingenting förrän du låter mig resa!

HACHIRO:

Kära nån, inte en bit på tre dagar!

Jag som har lovat din far.

TOKOYO:

Ja, precis. Snart finns det inget kvar av mig, bara en hög med ben!

HACHIRO:

Säg inte så. Och vad ska din far säga? Jag ger mig! Du får åka!

TOKOYO:

Yes!

/Tokoyo SKJUTER UPP dörren/

TOKOYO:

Packa mina saker. Jag reser genast!

Scen 3 Ext. Vid havet (Tokoyo)

/VIND, STEG, Tokoyos ANDNING/

TOKOYO:

Jag gick åt väster, där fanns pappa, det var allt jag visste. Jag hade ingen aning om vart jag var på väg, eller vad som väntade mig. Hur många dagar? Jag vet inte. 4-5 dagar? Jag hade tappat räkningen när jag äntligen fick syn på Okiöarna vid horisonten. En fiskare på stranden lät mig följa med i hennes båt, men hon varnade mig. "Det här är farliga vatten för unga flickor", sa hon. Färden över gick bra, men när vi närmade oss öarna såg jag plötsligt en gigantisk svart skugga under båten. Och i nästa stund var den borta!

Scen 4 Ext. Oki -öarna, hamnen (Tokoyo, Kvinnan)

/Fiskebåten lägger till/

TOKOYO:

Fiskaren nästan slängde av mig från båten, så bråttom hade hon att lämna ön.

/En kvinna PRATAR på avstånd/

KVINNAN:

Att det skulle bli just skomakarens dotter Hana i år, det är ju förfärligt!

TOKOYO:

Ursäkta!

KVINNAN:

Har du inte lärt dig att inte avbryta vuxna?

TOKOYO:

Förlåt. Jag heter Tokoyo. Jag letar efter min far, han är ny här på ön. Han är lång och ståtlig och har ett mycket speciellt svärd. Han är samuraj.

KVINNAN:

Vad skulle en så förnäm herre göra på Okiöarna?

TOKOYO:

Han har blivit förvisad från kejsarens hov.

KVINNAN:

Då förstår jag!

TOKOYO:

Nej, ni förstår inte. Han har inte gjort någonting!

KVINNAN:

Säkert! Ja, här finns i alla fall inga nyinflyttade. Vem skulle vara dum nog att flytta hit?

TOKOYO:

Jag förstår inte. Men, hallå? Går du mitt i ett samtal?

Scen 5 Ext En klippa vid havet (Tokoyo)

TOKOYO:

Jag frågade alla jag mötte den dagen om de kände till pappa. De flesta brydde sig inte ens om att svara, de bara vände sig om och gick. Märkliga människor! När det mörknade slog jag läger vid en klippa nära havet, rullade in mig i filten och hoppades att vågorna skulle vagga mig till sömns. Tankarna snurrade i huvudet. Allt kändes hopplöst. Jag var säker på att jag aldrig skulle få se pappa igen.

Scen 6 Ext En klippa vid havet (Tokoyo, munken, flickan)

/LJUDET av en ung flickas gråt/

TOKOYO:

Jag vaknade av ett ljud. Som om någon grät. Jag såg två gestalter i månljuset borta vid klippkanten – en man i munkkåpa och en flicka. Jag smög mig fram.

FLICKAN:

Inte i det kalla vattnet!
Nej! Nej! Nej, snälla, nej!

MUNKEN:

Gud, ge mig styrka att utföra det oerhörda!

FLICKAN:

Släpp mig! Snälla, släpp mig! Kasta mig inte i havet. Jag lovar att försvinna spårlöst – ingen kommer att veta att jag överlevde.

MUNKEN:

Jag är ledsen, men jag har inget val!

TOKOYO:

Stopp! Vad gör du?!

Till flickan: Du! Ta min hand! Håll i! Jag har dig!

Till munken: Vad har hon gjort för att förtjäna ett så fruktansvärt straff?

MUNKEN:

Ingenting. Varje år den 13 juni kräver havsguden Yofuné-Nushi ett offer – en ung flicka. Och i år blev det Hana.

TOKOYO:

Jaha, då måste det ha varit havsguden jag såg i havet på vägen hit!

MUNKEN:

Säkert. Men du förstår inte. Om han inte får sitt offer i natt så kan vi vänta oss en fruktansvärd storm redan i morgon – och stormen kommer att döda en eller flera av öns fiskare.

TOKOYO:

Jag har en idé, Hana. Jag tar din plats.

FLICKAN:

Varför? Du kommer att dö!

TOKOYO:

Ja, varför? Så förtvivlad var jag, och arg – på kejsaren, på havsodjuret – att jag tänkte att det var bättre att jag hamnade i havets djup. Utan pappa hade jag ändå ingenting att leva för. Jag tog fram kniven, satte den mellan tänderna och kastade mig i.

/PLASK/

Scen 7 Ext. I havet/På stranden (Flickan, munken, Tokoyo)

FLICKAN:

Såg du? Det är så modigt, men det spelar ingen roll. Hon har ingen chans mot havsguden. Varför?

MUNKEN:

Gud lär oss...

FLICKAN:

Jag struntar i din Gud!

TOKOYO:

Jag sjönk mot botten. Bara mörker, en abborre, sjöstjärnor. Någonstans i mörkret väntade ett odjur på mig. En skugga! En man trodde jag först, men sen såg jag statyn av kejsaren – på havets botten!

/Havsguden VRÅLAR/

Sen kom han – ett blodtörstigt odjur med meterlånga tänder och en käft stor som en grotta!

HAVSGUDEN:

Mitt människobarn! Jag vill ha mitt människobarn!

TOKOYO:

Men jag var inte hans människobarn! Det var mitt hem också! Där får du! Och där! Han var stark, slog efter mig med sina långa fingerklor men den stora kroppen var långsam, och jag hann undan. Ha! Jag simmade bakom hans enorma huvud och när han vände sig åt mitt håll stack jag kniven djupt i hans vänstra öga! Blodet pumpade ut, han sjönk till botten...och kom inte upp igen! Jag hade vunnit! Men ingen skulle tro mig, jag behövde bevis.

/PLASK när Tokoyo dyker upp, kastar upp statyn på stranden/

HANA:

Hon kommer upp! Vad har hon med sig? En staty? Hon dyker igen!

/PLASK/

HANA:

Vad är det där?

MUNKEN:

Havsgudens huvud!

Scen 8 Int. Borgmästarens hus (Tokoyo, Borgmästaren)

TOKOYO:

Jag tog med bevisen till borgmästaren.

BORGMÄSTAREN:

Uh, vad är det här?

/DUNS, PLASK när Tokoyo släpper bevisen på golvet./

TOKOYO:

Ett huvud. Havsgudens. Och en staty.

BORGMÄSTAREN:

Men hur?

TOKOYO:

Jag dödade havsguden. Sen högg jag av huvudet. Eller sågade, med pappas kniv. Statyn bara låg där, på havets botten.

BORGMÄSTAREN:

Jag vet inte hur jag ska tacka dig för din ovärderliga och obegripliga insats för vår ö.

TOKOYO:

Jag vill att du hittar min pappa.

BORGMÄSTAREN:

Din pappa? Jag ska göra vad jag kan. Ge flickan ett rum! Och skicka bud till kejsaren.

Scen 9 Int. Borgmästarens hus (Tokoyo, Pappan)

/Tokoyo somnar, hon vaknar av att någon kittlar henne.

Hon SKRATTAR/

TOKOYO:

Sluta, jag vill sova!

ORIBE:

Min lilla vithaj, vad har du nu ställt till?

TOKOYO:

Pappa, är det verkligen du?

ORIBE:

Eller ett spöke? Vem vet?

TOKOYO:

Jag trodde aldrig mer jag skulle få se dig!

ORIBE:

Och jag trodde att jag skulle få tillbringa mina sista dagar ensam på en otäck ö. Tack, lilla vithaj! Tack för att du räddade mig!

TOKOYO:

Gjorde jag?

ORIBE:

Ja, det gjorde du. Kejsaren blev frisk när du tog upp statyn ur havet. Förbannelsen hävdes, och när han fick höra om din bragd tog han tillbaka förvisningen. Vi kan åka hem nu.

TOKOYO:

Åh, pappa, vi måste skicka bud till Hachiro. Du vet hur han oroar sig. Jag är så trött, kan jag få sova en stund till?

ORIBE:

Gör det, min flicka. Jag sitter här. Sov du bara.

/Tokoyo sluter ögonen och somnar om/

Du hörde "Tokoyo – ostronjägaren", av Jenny Bergman. I rollerna: Aminata Touray, Steve Kratz, Jakob Stefansson, Gloria Tapia, Emiliano Llorens, Alicia Cubas Tapia. Musiken komponerades av Pekka Tuppurainen. Ljuddesign och mix av Jani Lehto. Regi: Manuel Cubas. Detta är en Cubasproduktion för UR.